

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

KĀRENA VAITA

*Atgriešanās  
Tredstrūtā*



KĀRENA VAITA

*Atgriešanās  
Tredstrūtā*

KAREN WHITE

*Return to  
Tradd Street*

KĀRENA VAITA

*Atgriešanās  
Tredstrītā*

KONTINENTS  
RĪGA

UDK 821.111(73)-31  
Va 180

Copyright © 2014 by Karen White  
Penguin Random House supports copyright.  
This edition published by arrangement with Berkley, an  
imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin  
Random House LLC.

Kārenas Vaitas romāna "Atgriešanās Tredstrītā"  
publicēšanas tiesības pieder  
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule  
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""  
Vāka foto © pixabay.com

ISBN 978-9934-25-033-0

© Tulkojums latviešu valodā,  
mākslinieciskais noformējums,  
"Apgāds "Kontinents"", 2021

*Maniem lasītājiem, kuru aizraušānās ar Džeku, Melāniju,  
Nolu, Ģenerāli Lī un pārējiem tēliem pamudināja mani  
turpināt stāstu par viņiem.*



## *Pateicības*

Paldies Čārlstonas iedzīvotājiem Dienvidkarolinā par jūsu sirsnīgo viesmīlību un aizraušanos ar vēsturiskā mantojuma saglabāšanu, kas ļauj tādiem cilvēkiem kā es novērtēt Svētās pilsētas skaistumu un vēsturi. Paldies arī Lisai Estezai no Čārlstonas Pieminekļu saglabāšanas biedrības par ieskatu jūsu dzimtās pilsētas iedzīvotāju paradumos.

Paldies par pacietību un palīdzību manai labajai draudzenei Diānai Vaizai, sertificētai medmāsai, maģistra grāda ieguvējai aprūpes zinībās un licencētai akušierei, par ārkārtīgi noderīgo informāciju jautājumā par grūtniecību un dzemdībām. Lai arī pati esmu tās piedzīvojusi divas reizes, es vēl tik daudz ko nezinu!

Vislielākā pateicība Martai un Bilam Baklijiem par palīdzību militāro tradīciju un formastērpu jautājumos. Ceru, jums nebūs iebildumu, ja nelikšu jūs mierā arī turpmāko grāmatu tapšanā. Jūs esat pārāk izcils resurss, lai to izmantotu tikai vienreiz.

Milzīgi liels apskāviens pienākas manam sunim Kvin-



sijam (Ģenerāļa Lī prototipam), kurš pacietīgi sēž man pie sāniem, kamēr es drukāju tekstus, un manām dārgajām draudzenēm Sūzanai Krendelai un Vendijai Vaksai, kuras nenogurdināmi izlasa visus vārdus, vēl pirms tie tiek publicēti.

Paldies arī Timam, Meganai un Konoram, kuri ir iemācījušies sadzīvot ar rakstnieku un zina, ka nav vērts izteikt piezīmes par to, ka vakariņas nav galdā vai ka es staigāju vienās un tajās pašās treniņbiksēs veselu nedēļu, kad tuvojas nodošanas termiņš. Es jūs milu!

## *Pirmā nodaļa*

Manas acis atvērās: es atrados Tredstrītas mājas guļamistabā, kur gaismas īleni lēnītēm iespraucās istabā pa spraugām slēgos. Plānie aizkari, kuriem, pēc mātes domām, vajadzēja piešķirt zināmu sievišķību citādi tik vīrišķīgajai telpai, vieglītēm noplīvoja, pateicoties vēsajam gaisam no ventilatora, kas bija ieslēpts aiz platajām grīdlistēm. Mikls purniņš un pūkaina auss piespiedās man pie vaiga, un Ģenerāļa Lī aste apvēdīja manu seju. Tomēr nekas no visiem šiem jaukumiem nespēja mazināt žņaudzošo sajūtu krūtīs, kas bija mani pārņēmusi pamostoties, kad dzīves īstenība kārtējo reizi nobruka man pār galvu kā brīvi ripojoša lavīna. Lai arī visu mūžu biju pati kontrolējusi savu likteni un uzskatīju, ka dzīvoju piepildītu un mērķtiecīgu veiksmīgas mākles dzīvi, nupat biju nonākusi visneiedomājamākajā un neparastākajā situācijā: es biju četrdesmit gadus veca, viena un – kas izrādījās vismulsinošākais – gaidībās.

Palūkojos uz naktsгалdiņu, uz kura stāvēja neliels kupolveida pulkstenis ar bumbām, kas bija piederējis mājas

agrākajam īpašniekam Nevinam Vanderhorstam. Tāpat kā gandrīz visu šajā guļamistabā un pārējā mājā, es biju to paturējusi, lai arī isti nezināju, kāpēc. Man patika sev apgalvot, ka māju būs vieglāk pārdot, ja es tajā neatstāšu pārāk daudz personisku nospiedumu. Taču citkārt, tāpat kā šobrīd, es iedomājos dzirdam Vanderhorsta kunga balsi, kas man stāstīja par mīlestību, ko viņš jutis pret ģimenes senatnīgo mājvietu. Tas ir vēstures fragments, ko iespējams satvert plaukstās. Sākumā nebiju īsti sapratusi, ko viņš ar to gribējis teikt, taču nu baidījos, ka būšu sākusi to aptvert.

Ar zināmām bažām biju sākusi apjēgt šo saistību starp vēsturi un ģimeni. Lai arī biju dzimusi čārlstoniete ar personisku dzimtas koka un vecu māju bagāžu, galu galā man bija izdevies visai labi bez tā visa iztikt teju trīsdesmit trīs gadus. Vismaz līdz brīdim, kad māte, kura bija mani pametusi sešu gadu vecumā, nolēma, ka mums pienācis laiks atkal satikties.

Piemiedzu acis, lai saskatītu pulksteņa apaļo ciparnīcu, klusībā lādēdamās par savu lēmumu nenomainīt elektronisko pulksteni pret līdzīgu – tikai ar lielākiem un labāk saskatāmiem cipariem, kurus es varētu ieraudzīt pat bez brillēm. Parakņājos naktsгалdiņa atvilktnē, sameklēju brilles un uztupināju tās sev uz deguna. Pusastoņi. Uzlēcu sēdus šausmās par to, ka atkal esmu aizgulējusies. Neviens gan neieradās Hendersonu nekustamo īpašumu aģentūrā pirms deviņiem, taču kopš darba gaitu uzsākšanas tur es nemainīgi biju visuzticamākā un allaž sēdēju pie sava rakstāmgalda jau pirms pulksten astoņiem. Pateicoties tam, mans vārds atradās Hendersona kunga kabinetā apskatāmo pārdošanas tabulu augšgalā katru ce-

turksni jau kopš paša pirmā gada. Un šo vietu es biju saglabājusi līdz pat nesennai pagātnei.

Mēģināju pārņemt kājas pāri gultas malai, kad istaba sagrītojās un no iepriekšējā vakara atlikušais kuņģa saturs centās pievērst sev uzmanību. Novaidējusies es atslīgu atpakaļ uz spilvena, nesajuzdamās labāk pat pēc Ģenerāļa Lī slapjās mēles pieskāriena. Pēc īsa klauvējiena pie durvīm tajās parādījās mana saimniecības pārziņe Hūlihanas kundze, kura ienāca istabā ar sāļo krekeru šķīvi.

– Izskatās, ka esmu klāt pašā laikā. Jūsu mamma man teica, lai es katru rītu noliekot šos pie jūsu naktsgaldiņa. Jums jāapēd kāds pāritis, vēl pirms jūs paceļat galvu no spilvena.

Biju mantojusi Hūlihanas kundzi kopā ar suni un māju. Lai arī man vēl aizvien bija šaubas par abu pēdējo lietderību, Hūlihanas kundzes vērtība līdzinājās viņas svaram tīrā zeltā. Un, nopētījusi viņas kuplās krūtis un spēcīgos gurnus, es sapratu, ka tas tiešām būtu pamatīgs kvantums.

– Pateicos, Hūlihanas kundze, – es noteicu, paņemdama piedāvāto krekeru un uzlikdama to uz savas sausās mēles. Atstāju to tur izkust, baidīdamās – ja pārāk daudz kustināšu muti, kuņģis sāks protestēt. Aizvēru acis, lai neļautu telpai griezties, un atkal sadzirdēju to pašu skaņu. Tā bija mani pamodinājusi, taču tikusi aizmirsta, tiklīdz ieslēdzās apziņa.

– Vai jūs to dzirdējāt? – es apjautājos, gulēdama kā satīngusi, lai varētu labāk dzirdēt un nesāktu vemt no kādas piepešas kustības.

– Ko dzirdēju? – Hūlihanas kundze palūkojās uz mani.

Skaņa bija tik klusa, ka tai viegli varēja nepievērst uzmanību. Tikai tai pievienojās vēsa gaisa plūsma, it kā nupat būtu atvērtas kapeņu durvis.

– Bērna raudāšanu, – es atteicu. It kā viņš arī to saklausītu, Ģenerālis Lī nolēca no gultas un metās ārā pa durvīm. Teicu sev, ka viņš tikai ir izsalcis un dodas meklēt ēdamo virtuvē.

Saimniecības vadītāja pasmaidīja un devās uz durvju pusi. – Šajā mājā nav neviena bērna – vismaz pagaidām ne. Varbūt jūs dzirdējāt kaķi uz ielas. Vai arī dzirde izspēlē ar jums jokus, lai palīdzētu praktizēties tajā, kas ir gaidāms. – Viņa apstājās un atkal palūkojās uz mani, druknajam stāvam piepildot durvju ailu. – Pagatavošu jums to bezkofeīna zaļo tēju, kuru atnesa Nola. Palieliet guļam un ēdiet krekerus, līdz jutīsiet, ka varēsiet piecelties sēdus. – Viņa norādīja uz mazo zvaniņu, ko mana māte bija novietojusi līdzās pulkstenim. – Un piezvaniet, ja būšu jums vajadzīga.

Zem loga ierūcās skaļš, griezīgs motors, liekot man saļēkties. – Kas tas? – es apjautājos, iesplaudama krejera drupačas sava naktskrekla izgriezumā.

– Tas būvuzņēmējs Ričs Kobilts ieradies sakopt pēc padarītā darba. Viņš apgalvo, ka pagājušajā nedēļā esot jums teicis, lai jūs atstātu savu automašīnu uz ielas un viņš varētu piekļūt dārzam aiz mājas.

Cauri nelabuma miglai es atļāvos palūkoties uz savu *BlackBerry* plānotāju un jauno *iPhone* – nevienu no abiem netiku ieslēgusi kopš vakardienas, kad biju pārvilkusies no darba un iekritusi gultā ap pulksten sešiem. Neskaidri atcerējos sarunu ar Kobilta kungu un atcerējos pat to, ka man bija veiksmīgi izdevies izvairīties no palūkošanās

uz viņa pēcpusi, kas izrādījās labi apskatāma, pateicoties nošļukušajām biksēm. Varbūt es pat tiku ierakstījusi atgādinājumu kādā no saviem daudzajiem kalendāriem, no kuriem nebija liela labuma, ja strāvas pogas bija izslēgtas. Mans biroja kalendārs bija pilns nevis ar atzīmēm par rūpīgi izsvērtām tikšanās reizēm, bet gan ar ķeburiem, atēlojot "nemūžam vārdā nesaucamo tipu" izsmējīgos zīmējumos dažādās nāves pozās viduslaiku gaumē. Es aizvēru acis un novaidējos.

– Nemaz neraizējieties. Jūsu tētis pirmīt ieradās un pārvietoja automašīnu, lai jūs varētu pagulēt mazliet ilgāk. Nesteidzieties un tikai pakliedziet, ja jums kaut kas būs vajadzīgs. Es iešu pabarot Ģenerāli Lī.

It kā būtu izdzirdējis savu vārdu, suns izgrūda asu rējienu no pirmā stāva. Pirms grūtniecības izraisītā rīta nelabuma mums abiem piemita bioloģiska vajadzība saņemt ēdienu konkrētos laikos dienas gaitā. Ikviens būtu varējis noregulēt pulksteni vai nu pēc viņa rējiem, vai manas pieaugošās gaudulības. Tagad domas par ēdienu mani ārkārtīgi novājināja. Es izlēcu no gultas un tik tikko paspēju tikt līdz vannas istabai.

Pēc pusotras stundas es ar pūlēm nokāpu lejā. Atkārtoti izmazgājusi matu galus un trīs reizes atjaunojusi kosmētiku pēc nebeidzamām vizītēm uz tualeti, lai atbrīvotu kuņģi no visa tā satura un vēl kaut kā, es biju padevusies. Saņēmu matus zirgastē un mazliet nopūderēju degunu. Pat nepapūlējos uzlikt brilles, jo mani galīgi neinteresēja šo pūliņu rezultāti.

Līdzās kūpošai apsolītās bezkofeīna tējas tasei uz šķīvja atradās divas sakaltušas grauzdētas maizes šķēles – bez glutēna, bez kviešiem un bez garšas. Galda otrā pusē sē-

dēja mana māte, izbijusī operas dīva Džineta Preilo, izskatīdamās tā, it kā nupat būtu izkāpusi no *Gwynn's* universālveikala reklāmas. Lai arī viņai bija pāri sešdesmit, viņai viegli varēja dot vismaz par desmit gadiem mazāk vai varbūt pat noturēt par Dollijas Pārtones tumšmataino versiju, tikai bez akcenta un ar nedaudz mazākām krūtīm. Vienīgais mierinājums, ko man sniedza šī grūtniecība, bija tāds, ka pirmo reizi mūžā man radās izdevība uzvilkt apakšveļu, kas neatgādināja pusaudzēm domātu izmēģinājuma krūšturi.

Apsēdos iepretī grauzdētās maizes šķēlēm un centos neiztēloties šokolādes virtuli. – Labrīt, mammu. Kas tevi šurp atvedis tādā agrumā?

Viņa iedzēra malku no savas tases. – Vai man ir vajadzīgs iemesls? Tu esi mans vienīgais bērns, kurš drīzumā grasās dzemdēt manu pirmo mazbērnu, – vai ar to nepietiek?

Aizdomīgi viņu uzlūkoju. – Tev piezvanīja Nola pāreizi?

Nola, "nemūžam vārdā nesaucamā tipa" pusaugu meita, bija iedraudzējusies ar mani pēc savas ierašanās Čārlstonā gada sākumā, kad Kalifornijā bija mirusi viņas māte Bonija. Līdz nesenam laikam Nola bija dzīvojusi kopā ar mani un manu māti mammas mājā Legrē ielā, līdz mana māja atkal tika atzīta par piemērotu dzīvošanai pēc milzīgiem – un bankas kontu iztukšojošiem – pamatu remonta darbiem. Nola bija amizanta, asprātīga, muzikāli apdāvināta un gudra, un, ja ne tik kļūmīga tēva izvēle, viņa būtu ideāla pusaudze.

– Viņa ir noraizējusies par tevi. Nav saņēmusi no tevis